

טלי גריקשטס

שני סיפורים וחמישה שירים

פיצוחים שתיקה וצחי

זאת התפילה. האיש שעומד ליד עמוד החשמל מביט לשמיים עיניו חריצים קטנים לשונו מדממת תפילה. זאת התפילה. מכשיר קשר של סוני ביד אחת, עומד ומחכה שעמוד החשמל ידבר עמו, ירים אגודלים מאשרים – אתה יכול ללכת! אני תקין, בדיוק כמו כל האחרים שעומדים בשורה ומצדיעים לך בניצוצות חשמל! בזיקוקים! מכשיר הקשר פולט צעקה סטטית.

”טסססחי? שווייטע?”

האיש שמדמם תפילה לוחץ על הכפתור בצד ולוחש ”עבור.”

”ישיישיששש.....עבור.”

”לא שמעתי, עבור.”

”יש לנו תקלה, תת.....חק. מהעמוד. עבור!”

”עבור.”

מתקדם לעבר הטנדר, המקום שומם וריק כמו בית תפילה בחצות, זה שדה חמניות חרוך. הן פונות אל השמש, הוא רוצה להצטרף אליהן ולסובב את ראשו אל השמש. אבל הוא לא יכול. לפני שהוא שם את הכפפות הוא מכניס יד מגעילה ומלוכלכת לפה והדם מלטף אותה וניגר וניגר אל תוך הגרון.

”טססססחי, זיקוקים, זיקוקים...ם, עבור.”

”עבור.”

הכפפות. הדימום. זאת התפילה. הוא מכסה על עיניו בידיו, רחוק כמאה מטרים בלבד מעמוד החשמל התקול.

השדה החרוך מתעורר לתחיה את קולו של המפעיל צחי לא שומע. זיקוקי חשמל וענק מאירים את שמי השדה ואת פניו המגולחות למשעי של צחי, ששומר את הדימום שלו בפנים. דקה אחת הוא חוזה בפיצוץ, דקה שלישית הוא עיוור. דקה רביעית החמניות, החמניות עולות באש וצעקות המפעיל טסחחחח עדכון מצצצב. ההכרה – חיים מאושרים? ההכרה בדבר. דקה עשירית צוותי ההצלה מכבים את אש השריפה אש זעם האל מכבים במטף והצוות האדום כבר מחזיק את ראשו נוטף זיעה קרה. שמיים כחולים. זאת התפילה. דקה עשרים ושתיים הוא ברכב הצהוב בוהה לשמיים הלשון מדממת אבל עיניו פעורות לרווחה מדברות עם האיש בחולצה הלבנה והכפפות הכחולות. ”אדוני דקירה קטנה.” מחט וזריקה לתוך העורקים שלו עכשיו זורם הקטאמין עכשיו ניצוצות במסך ההכרה הנקודות השחורות והערפל הזה הריח הזה של השיער השרוף שלו. הם פותחים לו את הפה אוויר נכנס ומתערבב דם. ”תביאו סקשן לכל הדם הזה מה זה כל הדם הזה?” הוא רוצה לומר להם שזאת התפילה. בחיאת אפילו לשאת תפילה כבר אי אפשר פה עם כל

האנשים האלה שרוצים שהוא ירגיש קצת פחות שמח קצת יותר קצת ערני צחי לא צריך עזרה. דקה עשרים ותשע. הנקודות השחורות אמרו את דברן. נפילה שחורה לאבדון.

צחי ניצב שוב מול עמוד החשמל ביער קשת, יער האיילים. נערה צעירה קוטפת פרח בשלג ומבחינה בו. כובע לבן, עיניים כהות. מתקדמת בשלג המרשרש ומוסרת לו את הפרח. "לא היה כאן אף אחד, " לוחשת. "בבקשה." צחי לוקח את הפרח ומנסה לומר תודה רבה, מנסה אבל המילים שלו נופלות לארץ ומפרפרות בשלג. הן לא מסוגלות להתרומם. הלשון שלו שוב מתבוססת בדם הזה, שוב נכשלת להסביר—"זה בסדר, " צוחקת הנערה. "אתה לא מוכרח להרים אותן. הן יפות גם ככה." היא מניחה את האצבע המורה על השפתיים שלה. שקט. צחי כבר לא מנסה להרים את המילים שלו, הוא עוקב אחריה ומצמצם שוב את עיניו בניסיון להבין לאן היא מסתכלת. הקשב והחן על הפנים שלה מתחלפים בחרדת קודש, הנערה לוקחת את רגליה ונסה הרחק ממנו, משאירה את צחי לעמוד לבדו בקרחת יער האיילים. הפרח שנתנה לו הספיק לנבול. "זיקוקים!" הצעקה שלה מהדהדת ביער. הוא מסתכל מאחורי כתפו. הבזק צבעים אדומים וצהובים, הדהוד הרעם שמתגלגל לאטו. דקה ראשונה הפרח שלו בוער והעיניים לא רואות לא רואות את אור השמש את השמיים הכחולים אבל שלג לא יכול לבעור? השלג בוער. דקה חמישית המילים המגמגמות של צחי בוערות יחד איתו.

תתגלגל, תתגלגל צחי בשלג עד שהשרירים שלך יידומו. ביער אין מפעיל ואין עזרה, הנערה נמלטה פן תעלה באש שלך והיא רצה אליי. תתגלגל בשלג, עמוד החשמל צפוי להתמוטט בדקה החמישית. דקה שלישית צחי מתרומם ומועד ונופל הרחק מהמקום שמסומן באיקס, בדקה החמישית העמוד נופל בקול זעזוע גדול ובדקה השישית צחי עומד על הברכיים שלו, הפנים המגולחות למשעי, וגם הפרח שהנערה נתנה לו, שחורים כצבעו של לילה חסר ירח. אני מתקדמת אליו יחד עם הנערה ומושיטה לו את מכשיר הקשר כדי שישמע מה אומר המפעיל בחדר הבקרה הטכני: "לא היה שם אף אחד, אני מבטיח לכם. כן, תביאו כבאית ועוד משהו שייקח את הטנדר הנטוש." הוא מבין? אתה מבין צחי? הוא מושך בחוט את המילים החרוכות שלו, מוהל אותן בדם התפילה וזורק אותן, מילה אחר מילה, הצידה. מסכן. הנערה קוטפת פרח אדום שהסתתר במעבה השלג ועוזבת את קרחת היער. דקה עשרים ותשע צחי מתגלגל על הגב שלו דקה שלושים הדם בעורקים שלו קופא דקה שלושים ושתיים אף אחד כבר לא יזכור את צחי.

סלט רוקט ואגסים

החלון פתוח. רוח פרצים מטלטלת את הווילונות, שורקת ומעירה אותי. מבשרת דבר-מה רע. אני נעמדת ליד החלון, עיניים כבדות שרק מחכות להיעצם. המיטה ריקה. ארון הבגדים מבולגן, אין זכר לעקבים האדומים שלה. אני יודעת לאן היא נסעה, אני יודעת לאן היא נסעה, אני יודעת למה היא לקחה את העקבים האדומים שלה ועזבה בלי להשאיר סימן. פותחת את הטלפון ובודקת. פלורי לא השאירה הודעה.

עולה על קו ישיר מחיפה לירושלים, מספר 940, צחנת הבוקר של התחנה המרכזית. גשם מתחיל לרדת, ולא מפסיק גם כשאני יורדת מהמפלצת הירוקה. אנשים חולפים על פניי ואני עדיין לא מבינה מה נסגר עם פלורי, מה נסגר איתי. צחנת התעלה שבה האוטובוס זורק אותנו מחליאה אותי. בידוק בטחוני, שומר מפשפש בתיק ריק. שני חיילים מחייכים חיוך ממזרי. הצחנה מאפילה גם על הקור. כעבור חמש דקות אני מוצאת את עצמי בקניון, תחנת ביניים שחוצצת בין מציאות שלי למציאות של פלורי. הרחוב – גשום. וקר. המדרכות מבריקות, נוצצות, אני מחכה בתוך הבניין. מוציאה את הטלפון. מחייגת מספר שמזמן לא חייגתי, מצמידה לאוזן. ומדמיינת את פלורי מתרחקת בשדרה המרכזית, על העקבים שלה, לעיר העתיקה. שם תוכל לשבת שעות ארוכות ולבהות באבנים הירושלמיות, עד שאחד מעוברי האורח יעצר וישאל אותה אם הכל בסדר. אם היא ננטשה. אם היא נערת ליווי. אם היא רוצה קצת כסף. אם היא רוצה מונית. אם היא רוצה נשיקה. או מיטה חמה. והיא לא תענה. אני מכירה אותה, היא תשתוק ותעמוד מולם זקופה, תמשיך ללכת הלאה לפי הנבואה. לפי קולו הרועם של אלוהים, ישר ימינה שמאלה, תחושת בטן עמומה. תפשוט את כף ידה ותטעה לחשוב שהגשם שוטף את העצבות שלה אל תהום מערכת הביוב.

שיחה בחדר המדרגות בלילה. לפני שהיא עזבה. פלורי מעבירה יד בשיער שלי, לובשת פיג'מה חמה וכפכפים וורודים. היד שלה מלטפת, מסרקת בעדינות, מעבירה מגע נעים, אבל מהורהר. "הייתה לי מחשבה." מכונית עוברת על פנינו, מאזדה כסופה שצופרת בקצב מהיר. נחמד לשבת שם, לבד. הדברים מהדהדים חמש פעמים, נשארים תלויים באוויר. נספגים לאט בקירות המקום. "הורדנו הילוך בזמן האחרון, אני לא יודעת אם שמת לב. אני לא יודעת איך... עוד... להסביר את זה."

אני מחכה להסבר. היא ממשיכה לסרק את השיער שלי באצבעות רכות, בשקט, ואני אומרת (כמעט בלחש): "את רוצה שאני אתפטר? לא יהיה לנו כסף." "לא התכוונתי לזה," פלורי משיבה בעצבנות. "התכוונתי למקום. המקום הזה, העיר הזאת. היא כמעט שקעה לתרדמת. אני לא יודעת. יש אנרגיות מתות, כמעט. אני פשוט מציעה שנעשה שינוי קטן."

"עד כמה קטן?"

היא מפסיקה לרגע ללטף את השיער שלי. "אני רוצה שנעבור לירושלים." אני מתיישרת בחדר המדרגות, מסתובבת עליה ולוטשת בה עיניים עייפות. "למה? למה את רוצה לעבור לירושלים?"

פלורי לא מסתכלת עליי בחזרה. היא עסוקה במדרגה הראשונה, שמוכילה לרחוב, חושבת על נושא אחר. אבל אחרי דקות של שתיקה היא מרימה את המבט שלה ושולחת יד לשיער שלי. מנסה להחליש אותי. "את תחשבי שאני משוגעת." כבר שמעתי הכל ממך, אני אומרת לה. ממשיכה בשיער. כמו מאלפת שיודעת להשיג את מבוקשה. "אני חושבת שאנחנו מיצינו את חיפה. כל הפרצופים מוכרים, כל המקומות מסריחים מזיכרונות כואבים וצלקות. חיפה מכאיבה לי – היא מכאיבה לי בנפש, ענת. אני לא יכולה להישאר פה. אפילו בחלום שלי – הופיע שם. שם של רחוב, ושל פארק, ושל פאב, ושל טיילת שאפשר למצוא בירושלים. אנחנו נפיץ שם אהבה. נמצא את המשמעות מחדש, נכיר אחרים. מקומות. נופים אחרים, לעזאזל! הנוף הזה, את אוהבת אותו? את המפעלים המזהמים האלה, את רצועת הים שכמעט ולא רואים? את השמיים השחורים? יהיו שם יערות. נוכל להסתכל על הכוכבים."

אני מתנתקת ממנה, רועדת. היא מפחידה אותי. עם הדיבור על החלומות, על התשוקה שלה לירושלים. זאת לא הפעם הראשונה שהיא פוזלת לכיוון ירושלים. זה תמיד היה מוקד תשומת הלב שלה, כמו ריח קטורת אפל בכנסייה. נכנסנו פעם לכנסייה במהלך טיול במילאנו, לכנסייה

הלבנה הגותית המחוררת, עם הזקיפים שלה והחלל הפתוח. קול זדוני של אורגן הבריה את פלורי מהכנסיה, למרות ששילמנו עשרה יורו, והיה לנו אישור לצלם. היא עמדה קפואה מול הציורים של ישו והאורגן, ואז התרחקה לספסלים, היכן שנוצרי טוב התפלל ולטש בה עיניים. נשענת, כמעט נופלת, על הספסלים. מבוהלת. קטנה. הרימה את מבטה אליי, גידפה אותי ונשבעה שכך רגלה לא תדרוך באיטליה לעולם.

אני משיבה לה על שאלת הנוף – "אני אוהבת את הנוף של המפעלים, פלורי." זה היה הדבר היחידי שיכולתי לומר לה בביטחון באותו לילה.

שיחה בחדר המדרגות בלילה. פעם אחת סיפרתי בדיחה על הנבואות שלה. היא נעלבה ולא דיברה איתי שלושה ימים, ישנה על הרצפה. חיכתה שאני אתנצל בפניה על הזלזול. עדיין נפגשנו בחדר המדרגות בלילה אבל במקום לדבר היא שתקה ונתנה בי מבט קשה, מחכה שאני אסתובב ואצא. לא יצאתי. נשארתי איתה עד שהיא קמה וחזרה לישון על הרצפה. וגם אז כיסיתי אותה בשמיכת פוך כשהיא ישנה חזק וחלמה כנראה על אותם מקומות קדושים בירושלים, על אותם מלאכים שדיברו איתה וקידמו את פרוטוקול הנבואה.

מרגריטה מכירה אותי מהטירונות, ולכן תמיד שיתפתי אותה במצבי חירום מסוג פלורי. היא הייתה הראשונה לדעת – אחרי הכנסייה, אחרי שלושה ימים של שתיקה, מרגריטה הייתה נותנת עצות יעילות. "אל תלשיני לקופת חולים הם יגררו אותה לרופא של קוקואים, לפעמים תסכימי איתה שירושלים נהדרת, כי ירושלים באמת נהדרת ענת. לא התפנית לבקר אצלי מספיק פעמים. תבואו, יום אחד, נמאס לי לבוא לחיפה. כל כך הרבה כסף לכרטיס, לעזאזל!"

היא גרה בשכונת הקטמונים ופוגשת אותי בכניסה לתחנת האוטובוס, אחרי הצלצול שנתתי לה, כשירדתי בתחנה המרכזית. שולחת מבט משועשע. "חבל שאת באה לפה רק כשמדובר בה. כי כשמדובר בי – אין לך זמן. אין לך כסף. את עובדת. נכון, ענת? זה תמיד מורכב בשבילך להגיע?" אני שותקת, מתוחה. היא מכירה את העיר. אני מכירה את המקום שעליו פלורי מדברת. "זה לא הזמן שתכעסי עליי. יש לי בעיה יותר גדולה.

היא פולטת אנחה קצרה, המרווח בין השיניים שלה נחשף. לועג לי. "אז מה? את שוב תלכי לרדוף אחריה בגשם?"

"יש לי ברירה? אני יודעת לאן היא נסעה. אני מתערבת איתך שזה לא כל כך רחוק מכאן." "תעדכני אותי." משתפת אותה במקום המדויק של הרחוב. קינג ג'ורג'. ענני סערה תלויים כמו תפאורה מעל העיר הזאת. אני מסבירה למרגריטה מה קרה. הלילה, השיחה בחדר המדרגות. "אני לא רוצה להיות גסה, או להעמיד פנים שאני מבינה במערכת היחסים שלכם, אבל אני חושבת שלא היית צריכה לשלול את האפשרות לעבור לכאן. תראי! תראי איזה יופי, איזה מזג אוויר אירופאי." אין לה רכב, יש לה אופניים חשמליים. אנחנו יוצאות מהבניין ואני עולה על קצה המושב, נאחזת בו באצבעות שמלבינות ממאמץ. מנסה לא להפר את האיזון של האופניים. ומרגריטה לא מדברת יותר. לא מוסיפה למתח שלי, לחרדה שלי לחייה של פלורי. מי יודע. אולי אני טועה, והיא נמצאת עדיין בחיפה. יושבת על הספה עם שקית של צייטוס ומחכה שאתקשר אליה כדי שתוכל לצחוק בקול רם – להכריז שזאת הייתה בדיחה שהלכה רחוק מדי. מרגריטה ואני נוסעות רחוק, אם לומר את האמת. היא מסיעה אותנו בריכוז מוחלט לרחוב קינג ג'ורג', דרך סמטאות צהובות. על רקע גשם שקט שגורם למדרכות לנצנץ. אנחנו עוצרות בתחילת הרחוב, היא מסתובבת אחורנית, מתרחקת ממני, שואלת: "איזה בניין את צריכה?" מחכה. "אני מכירה את כל הבניינים פה, אין אחד שלא ראיתי."

"בניין לב העיר."

"מה היא איבדה פה, תגידי לי שוב? אין בבניין הזה שום דבר. שום דבר שיכול להיות רלוונטי לה."

"לכי תדעי, לאלוהים יש תכניות אחרות בשבילה."

מרגריטה פלטה צחוק מגוחך, עצבני, מחווה גדולה, עם כל הראש, והתלתלים שלה התנדנדו ככה מצד לצד. "את רוצה שאני אתקשר למשטרה? כל המצב הזה נשמע לי הזוי. מכל המצבים שתיארת לי עד היום, היא לקחה את זה לקצה." מרגריטה ממשיכה לחייך, זה לא מוצא חן בעיניי. "כמעט כאילו היא עושה לך בכוונה, בוחנת אותך. עד כמה רחוק את מוכנה ללכת. זה כמובן, מגוחך. אבל את יודעת... רעיון. תיאוריה, אפשר לומר."

"מה את מציעה לעשות עכשיו? ללכת לבניין? מה אם היא לא תהיה שם?" אני מודה כמעט באי רצון. מקווה שפלורי יושבת על הספה וטוחנת צ'יטוס וצוחקת. אבל אין שום דרך לברר: היא לא הייתה על הספה בבוקר, היא לא תהיה שם גם עכשיו.

"הטלפון שלה איתה? תתקשרי קודם." החיוך שלה מתעקם כלפי מטה. הגשם הזה הולם בנו, מרטיב אותנו עד לשד עצמותינו. היא מציעה שנעבור לחסות תחת אחד הבניינים, מתקדמת עם האופניים ואני אחריה. בו זמנית מחייגת את המספר של פלורי. אפס חמש שמונה ארבע אחת שש שש שבע אחת תשע. תעני. תעני. תעני. בשם כל הדברים בעולם, תעני. הטלפון מפסיק להשמיע את צליל החיוג, אבל אני לא שומעת את הקול שלה. היא שותקת מעבר לקו. "פלורי," אני מחכה שהיא תגיב. היא ממשיכה לשתוק. הגשם מתגבר ואני רק מחכה שתענה לשם שלה. "אני לא יודעת אם את שם. אבל אם את כן, תקשיבי לי. תקשיבי לי לרגע, רק לדקה. מה יקרה אם נעבור לפה? תגידי, מה יקרה? מה יהיה איתנו?"

מחכה. לה. שתנתק, או שתגיד כבר משהו לעזאזל. אבל הדממה מהצד השני נמתחת, נמשכת, כמו לועגת לי ולמילים שלי. מרגריטה פולטת אנחה, מעבירה יד בשיער המתולתל שלה. בוחנת ציפורן שנשברה. היא עזבה הכל בשביל להגיע איתי לכאן. את החתול שלה, את שבתאי החבר הנרקומן שלה שישן חזק על הספה אחרי טריפ רע. היא הייתה צריכה להשגיח עליו, לשבת לידו ערה כשהוא צועק קללות ואומר לה שהכניסה אסורה, כי הוא נזרק מהשמיים ונפל. נפל חזק. היא הייתה צריכה להיות איתו על הספה. הקו מתנתק מבלי שמילה אחת מצידה תיאמר. אולי חטפו אותה. אולי היא בכלל לא שם, אולי היא יושבת בבית קפה ברחוב קינג ג'ורג' ומזמינה סלט רוקט ואגסים. ואולי השיגעון השתלט עליה סופית. אולי היא הגיעה לשוק בעקבות הנבואה, זרקה את העקבים האדומים שלה והתחילה לרוץ בגשם, בין השלוליות. בין הדוכנים השונים. בידיים פרוסות, כמו ילדה קטנה ונאיבית שלא מכירה את כדור הארץ ולא יודעת מה זאת אהבה. אני לא יודעת. מרגריטה מניחה יד על הכתף שלי ומכוונת אותי לבניין לב העיר. השומר הבידוק המעלית אני לוחצת על קומה עשרים. קומה עשרים. דלת המעלית נסגרת ונפתחת, פולטת אותי החוצה אל קומה עשרים. קומה עשרים. זאת קומה קטנה, שמחולקת לשני חללים. אחד משמאל – שבו יש דלת ושלושה אנשים שעומדים עם גלויות ביד. נכנסים אחריי למעלית ומשאירים את הקומה ריקה. אין בה אף אחד אחר. מימין – שולחן קפה קטן, שני כיסאות, עט ויומן מבקרים. מאחוריו – שלושה חדרים. נפרדים. דלתות זכוכית מחוסמת. אני מתקרבת אל שולחן הקפה, מתיישבת באחד הכיסאות. מדפדפת בקלסר. ברכות מכל העולם, בשלושים שפות שונות. ליד היומן יש רשומות. שם פרטי, שם משפחה, מספר טלפון, אימייל, כתובת מגורים, מדינת מוצא, שתי עמודות נוספות: אחת לרישום זמן הכניסה לחדר התפילה ושנייה לרישום שעת היציאה מחדר התפילה. בשורה האחרונה רשום השם המלא של פלורי. מדינת מוצא יזראעל, זמן כניסה לחדר התפילה ניין איי אם. עכשיו אחת עשרה בבוקר. לא רשום זמן יציאה. אני מתרוממת מהכיסא וניגשת לחדר הראשון, עומדת על קצות האצבעות כדי לראות מי מתפלל. אישה, משתטחת, פניה מופנות למכה. החדר השני ריק מאדם. בחדר השלישי יש פלורי. היא יושבת על הברכיים, שתי ידיה צמודות לפני, זזה קדימה ואחורה כמו מתפללת אדוקה. היא אף פעם לא התפללה, לא שמרה שבת, צחקה שהרגנו את אלוהים, אני והיא. אבל עניין הנבואות היה אחר לגמרי עבורה.

עוטפת את היד סביב ידית הדלת. הדלת לא נפתחת – היא נעולה מבפנים. פוסעת על גבי השטיח, אל חדר התפילה האמצעי. נכנסת, סוגרת את הדלת מאחוריי. שלט גדול ואדום באנגלית: אונלי וואן פרסון איז אלאווד. מחדר התפילה נשקף נוף ייחודי, לירושלים כולה. חלון גדול שמגיע עד התקרה – משקיף על ענני הסערה ועל חתולי הרחוב ועל כיפת הזהב רחבת הכותל הרחוב הראשי. בין החדרים יש מחיצות שקופות למחצה. צדודיתה של פלורי עדיין אחוזת טירוף. בחדר הימני אישה עדיין מתפללת למכה. בחדר עצמו יש שטיח אדום, כרית תפילה, כורסא מעץ, שולחן קפה נוסף, וריח של אישה מבוגרת ששכחה לשים דאודורנט. הנוף מהפנט אותי. שני מסוקים טסים מעל העיר, אחד אחרי השני. בתוך ענני הסערה. רעם מרעיש ברקע – וצדודיתה של פלורי מפסיקה לנוע. נראה שהיא מתרוממת, מתקרבת למחיצת הזכוכית. מסתכלת עליי – אני נמנעת מלהשיר מבט. היא מצמידה את האצבע שלה למחיצה כמו מסמנת – תסתכלי לכיוון ההוא. היא מצביעה על קלסר, שנמצא על שולחן הקפה, שנמצא ליד הכורסה. אני ניגשת לקלסר. היא נעלמת בחדר התפילה שלה. ואני בשלי. מתיישבת על הכיסא, ליד הקלסר. הוא עבה, כבד, כחול. פותחת אותו. עמודים על גבי עמודים נתונים בניילון שקוף, באנגלית ובשלושים שפות נוספות בפונט זהה

לחלוטין. תאריכים שונים. מדפדפת בין הדברים. אנגלית. דוקטור לפילוסופיה בשם פיטר דיוויס
כותב בראש העמוד:

"אתמול ישבתי בחדר הרחצה, מהורהר ונינוח, ושמעתי קול. את קולו הגדול של אלוהים, רועם,
מזיז גורלות, מסיר דאגה מלבי. האדון דיבר איתי בלילה חשוך זה, ולהלן פרטי הדברים: 1. סע
להולילנד, תבקר בג'רוסלם. 2. תאדיר את שם השם, תפיץ את הידיעה. 3. תאכלס מחדש את
ההולילנד, דאג לעיר ג'רוסלם עד השביעי בפברואר, בקר בכותל המערבי והתפלל לשלום. 4. סע
לערב הסעודית, תבקר במכה. תבקר במקומות הקדושים. 5. תאדיר. 6. התפלל לשלום." וכן הלאה,
וכן הלאה.

דפדפתי הלאה. פיטר, אנה, ז'אק, אחמד, דוויד, אלאן, קים, קלקידן, שמות על גבי שמות על גבי
עמודים של נבואות שמתארים את רגע ההארה הגדול. הנחתי את הקלסר במקומו. דף לא גדול
ביקש ביציאה מחדר התפילה לדרג את איכות הנבואה. איכות. הנבואה. נדרש. לדרג. ליידע את
הצוות. נצמדתי למחיצה. פלורי ישבה שם והביטה בי. דפקתי, הלמתי באגרופי על מחיצת
הזכוכית. מחכה שתגיב, שתצעק, שתגרש אותי, שתגיד לי שכל זה בולשיט. "מאות אלפי נביאים
לא טועים ענת," היא אמרה. הפסקתי להרביץ לזכוכית. היד שלי כאבה. "אנחנו צריכות לעבור
לירושלים."

הסתכלתי עליה בחוסר אמון. "אני לא מבינה, אני לא מבינה מה קרה לך פה." היא חייכה חיוך שהייתה חושפת בשעת לילה מאוחרת, ואמרה בקול: "בואי, תיכנסי לחדר שלי.
תציצי בקלסר."

יצאתי מחדר התפילה. הריח העפש של הזיקנה התחלף בריח של שטיח לאחר ניקוי יבש, בחדר
התפילה של פלורי. היא לקחה את היד שלי והובילה אותי לכיסא, לקלסר, הכל נכון. המקום הזה
היה קיים. בחדר המדרגות בלילה הזכירה אותו, את הכיסא והקלסר והנבואות שאנשי הצוות
מתייקים. "תקראי," היא אומרת, "בקול רם בבקשה."

שמה המלא של פלורי. תאריך – תאריך של היום. "אתמול ישבתי בחדר המדרגות, מתווכחת
איתו. עם הגדול מכולם. אכן, במאות הפעמים ששוחחנו הוא לא השיב פעם אחת ויחידה. אבל
אתמול שמעתי את קולו הרם מהדהד. הוא הורה לי לנסוע לירושלים, למרכז לשלום ולאהבה.
להלן פרטי הדברים שנחשפו בפניי בעת ביקורי: 1. מניחים את עלי הרוקט בקערה. מזליפים את
מיץ הלימון על פרוסת האגסים כדי למנוע השחרה, ומוסיפים לקערה. מוסיפים את האגוזים
ומערבבים. 2. מערבבים בקעריית את חומרי הרוטב הרצוי ויוצקים על הסלט. מערבבים. 3. מפזרים
מעל את שבבי הפרמזן, ומגישים מיד." קלסר הנבואות הכחול, נשמט תחתי.
היא חייכה. חיוך ממזרי של חדר המדרגות שלנו בשעת לילה.

מאחורי הגדר

השפיות שלי
נמסה בכוס האספרסו
וזה עלה לי רק
שבע עשרה שקל
בבירת האפנה.

העבש בקערת הסלט
הוא בן טפוחי
בלילה מתפשט לעוד קומה
ועוד קומה
והתותים בפח הזבל כבר
מדיפים צחנה של שפחון
הקירות זועקים תשפחי
תשפחי את האהבה שלך בחוץ
לכאן נכנסים עם חיוך
של מליון דולר
כאן העניים יבשות.

אנקת מות נפלטת
באולם רובינא
כשליא קניג
יורה באקדח.

תנומה

בואי נתכרבל
בשדה תבואה.
לכי לישן
אני אנחה את הדמעה
המלוכה שלך
לאדמה
ואכסה בקונכיית ידי
על להבת לבך.
תנוחי,
בשדה תבואה
לא יצמח
חלום נורא

כותרת

הַעֲרָה-
מִדִּירָה
שָׁנָה
מֵעֶפְעָפִים
שְׁרוּצוֹת לְהַעֲצֹם.
שָׁכַחוּ כָּאֵן רֹאשׁ,
מִנַּח עַל הַכְּרִית
וְהוּא מְזַמֵּן כָּבֵר לֹא
שִׁירָה לִי.

אטומים

מִחֲשִׁיף. שְׁקִיעָה טְכְנִיּוֹנִית
אֲנָשִׁים מְדוּשִׁים בְּשִׁדְרָה
חֲתוּל דּוֹלָה מְזוּן פְּחִים
סְטוּדֵנְטִים מִתְהַלְכִים בְּאֵטִיּוֹת
עַל גְּבִי מְרֻצְפוֹת הַקִּיץ
וְאֵנִי פּוֹתֵרֵת תְּרַגִּיל בְּהַתְּבוֹנְנוֹת
לֵיד מְזַרְקֵת כְּלוֹר
וְהַזְמַן מִתְאַרֵךְ וּמִתְנַדֵּף כְּמוֹ זַעֵה
שֶׁל נַעֲרָה הַחּוֹצָה אֶת הַשִּׁדְרָה
בְּרִיעָה.

בְּרֻכָב חוּט דְמָמָה
שֶׁמֶכֶר שִׁיר מְקִיץ 2015
"מִי פִירְסֵט קִיס וּוְנֵט סְמִטִּינֵג לִיק דִּיס"
אֶח שְׁלִי נוֹהֵג
לְשַׁעוֹר
פִּיזִיקָה אֶחָד
עַל הַתְּנַגְּשׁוֹת בֵּין אֲטוֹמִים
וְהַשְׁעָר הַמְּלִבִּין שֶׁל אִיזִיק
חֲכוּךְ, וְקִינְטִיקָה, יְחָסִים בֵּין גּוֹפִים.
תּוֹרִיד אוֹתִי פֹה.

תּוֹחֵלֶת הַחַיִּים שְׁלִי קֶצֶרָה
וּמִתְקַצֶּרֶת
הוֹלְכֵת יָד בְּיָד
עִם צְרָפְתִי
בִּיעֵר.

תנים

בקשתי מהתנים לצחק עלינו
כדי שלא תקחי את זה
ברצינות. ולא תחשבי עלי
כעל אהבת אמת
מנח כזה גדול עלינו
אבל לא על
התנים שמקילים באפלה. יושבת בלי נעלים
בבית הסטודנט
שעוה וכתמי קפה על הקירות נוזלים
כמו המיניות המתפתלת שמתפלפלת
קצת אחר.
בוהה בערפלי הלילה
והנפש שלי מתערפלת כשאת לא שמה לב
אלי
ואת לא רואה
את חבל המות שנכרך סביב הצנאר
איך תראי
אם אף פעם לא אמרתי לך
ואיך תשמעי אותי קוראת בשמך אם את כל כך רחוקה
בונה עתיד בידים מטפחות.
תלו את המדים שלי בתחנה
"עמק בארון הנשים"
תגדי לי שזאת לא
אירוניה.
אצחק עליך כשתתחחני
ותביאי ארבעה תנים לעולם
אצחק על עצמי כל החיים עד
שאשתלשל מחבל
בטעות
בטעות עם מפרקת שבורה.
הפרוטוקול אומר להוריד מהחבל
בעזרת שני מטפלים:
אחד מוריד חבל
והשני מחבק רגלים.
תורדי את החבל ותראי ש
השארתי לך מכתב
עם הקדשה מיחדת
"נשפחה בארון הנשים בתחנה"